

Arrest

nr. 61 621 van 17 mei 2011
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 14 maart 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 9 februari 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 11 februari 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 april 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. TIELEMAN, die *loco* advocaat J. DE LIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Uit de stukken van het dossier blijkt dat de kans bestaat dat de personen J.S. en O.G., verzoekster, eenzelfde persoon zijn.

1.1. Feiten met betrekking tot J.S.

J.S. die verklaart van Liberiaanse nationaliteit te zijn, dient in januari 2000 een aanvraag in tot regularisatie op basis van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk (hierna: de regularisatiewet).

De Commissie voor Regularisatie wordt gevat door het onderzoekssecretariaat op basis van artikel 12 § 2 van de regularisatiewet.

Op 23 juli 2001 maakt het secretariaat van de Commissie voor Regularisatie een negatief advies over aan de minister van Binnenlandse Zaken.

Op 21 januari 2002 neemt de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij de regularisatieaanvraag van J.S. wordt geweigerd.

1.2. Feiten met betrekking tot verzoekster, mevrouw O.G.

Op 27 januari 2000 dient O.G. die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, een aanvraag in tot regularisatie op basis van de regularisatiewet.

Deze aanvraag bevat een geschreven uitleg van de hand van een aangestelde van het Lokaal Integratiecentrum Berchem, omtrent een naamswijziging. De Nigeriaanse O.G. zou zich hebben uitgegeven als de Liberiaanse J.S.

Op 2 maart 2006 geeft de Kamer van de Commissie voor Regularisatie een negatief advies inzake de regularisatieaanvraag van O.G. Ze stelt vast dat niet is aangetoond dat J.S. en O.G. dezelfde persoon zijn.

Op 11 april 2006 neemt de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij de regularisatie wordt geweigerd aan O.G. Tegen deze beslissing dient O.G. een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in, die de Raad van State bij arrest nr. 158.672 van 12 mei 2006 verwerpt.

Op 30 januari 2008 dient O.G. een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet

Op 7 februari 2009 schrijft de advocaat van O.G. een brief naar de Dienst Vreemdelingenzaken met verwijzing naar de aan de gang zijnde adoptie van O.G. door de heer P.J.

Op 10 februari 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis onontvankelijk wordt verklaard.

Op 12 maart 2009 wordt aan O.G. een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven.

Op 29 oktober 2009 dient O.G. een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 24 juni 2010 legt O.G. te Berchem een verklaring van wettelijke samenwoning af met de heer J.P.

Op 10 september 2010 dient O.G. een aanvraag in van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als partner in een duurzame relatie.

Op 25 oktober 2010 wordt het dossier 6.711.277 geopend op naam van O.G.

Op 7 december 2010 stelt de lokale politie een positief samenwoningsverslag op.

O.G. maakt verschillende stukken over: foto's waarop O.G. samen te zien is met de heer J., getuigenverklaringen, een verklaring van de heer J.

Op 9 februari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven als volgt luiden:

"(...)

In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de

verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, aangevraagd op 10.09.2010 door O.G., geboren te (...) en van Nigeriaanse nationaliteit, geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste één jaar met haar partner, zoals vereist door de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag, of dat zij elkaar tenminste één jaar kennen, of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben (criteria bepaald door artikel 3 van het KB van 07.05.2008 zoals gewijzigd door artikel 2 van het KB van 05.07.2010).

Betrokkene brengt het bewijs aan voor de relatie aan de hand van volgende documenten:

- verklaringen op eer door derden: deze verklaringen kunnen niet aanvaard worden aangezien ze geen feitelijkheden bevatten en niet op hun waarachtigheid kunnen getoetst worden.

- een afrekening betalingsverkeer dd 22.05.2007: uit dit document blijkt enkel dat de heer J. op vernoemde datum een bepaald geldbedrag heeft overgemaakt aan een derde persoon met de vermelding Gloria bij. Dit vormt geen bewijs voor het feit dat betrokkenen reeds minstens één jaar een duurzame en stabiele relatie zouden hebben.

- foto's waarvan op één foto de datum 08.03.2005 valt af te lezen: op basis van één gedateerde foto kan men niet stellen dat een duurzame en stabiele relatie bewezen is.

Uit het administratief dossier blijkt verder dat betrokkenen elkaar reeds minstens één jaar kennen, maar dat van een duurzame en stabiele relatie, zoals gesteld in artikel 40bis, §2, 2° van de wet en waarvan de criteria werden gespecificeerd in artikel 3 van het KB van 07.05.2008 zoals gewijzigd in artikel van het KB van 05.07.2010, geen sprake is.

Betrokkenen houden er eerder een vader-dochter relatie op na. In een verzoekschrift ingediend in het kader van een artikel 9bis uitzonderlijke omstandigheden, wordt immers uitdrukkelijk gesteld dat betrokkene zich wil laten adopteren door de heer J. (...) en dat ze hem haar papa noemt.

Het grote leeftijdsverschil tussen betrokkene (55 jaar) en de hoge leeftijd van de heer J. (91 jaar) versterken deze vermoedens nog.

Deze vorm van wettelijk samenwonen, hoewel misschien aanvaardbaar voor de burgerlijke stand, schiet het doel van een aanvraag gezinshereniging op basis van een duurzame relatie compleet voorbij.

Het recht op verblijf wordt daarom ook geweigerd aan betrokkene.

(...).”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“EERSTE Middel: Schending van art. 40bis van de Vreemdelingenwet. Schending van art. 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen.

Verzoekster heeft de duurzame relatie bewezen aan de hand stukken welke werden afgegeven aan de DVZ van Berchem.

Dat de gedaagde de beslissing in fine motiveert als volgt:

“Uit het administratief dossier blijkt verder dat betrokkene elkaar reeds minstens één jaar kennen maar dat van een duurzame relatie zoals gesteld in artikel 40bis §2 2° van de wet en waarvan de criteria werden gespecificeerd in art. 3 van het KB van 07.05.2008 zoals gewijzigd in artikel van het KB van 05.07.2010 geen sprake is.

Betrokkenen houden er eerder een vader dochter relatie op na. In een verzoekschrift ingediend in het kader van een art. 9bis uitzonderlijke omstandigheden wordt immers uitdrukkelijk gesteld dat betrokkene zich wil laten adopteren door de heer J. en dat ze hem papa noemt.

Het grote leeftijdsverschil tussen betrokkene en de hoge leeftijd van de heer J. versterken deze vermoedens nog. Deze vorm van wettelijke samenwonen, hoewel misschien aanvaardbaar oor de burgerlijke stand, schiet het doel van een aanvraag gezinshereniging op basis van een duurzame relatie compleet voorbij.”

Dat verzoekster en gedaagde het erover eens zijn dat het bewijs geleverd werd zoals art. 3 van het KB van 07.05.2008 aanduidt. Dat het bewijs geleverd is dat zij elkaar minstens een jaar kennen.

Dat art. 40bis § 2 2° als volgt luidt:

“2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten, voorzover het gaat om een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie die al minstens een jaar duurt, zij beiden ouder dan 21 jaar en ongehuwd zijn en geen duurzame relatie hebben met een andere persoon;”

Dat het enig criterium in deze wet vermeld stelt dat het moet gaan om een stabiele relatie en een leeftijdsvereiste waaraan beide uiteraard aan voldoen.

Dat verzoekster dan ook aan de hand van de motivering van de bestreden beslissing niet begrijpt waarom er geen stabiele relatie zou zijn. Gedaagde stelt immers in zeer vage en onduidelijke bewoordingen dat:

Een dochter papa relatie (voor zover zulks effectief het geval zou zijn) niet zou kunnen als een stabiele relatie

Een hoog leeftijdsverschil het vermoeden van het niet bestaan van een stabiele relatie versterkt. Dat verzoekster stelt dat haar relatie is wat ze is met de heer J. (...). Zij zien elkaar graag en houden van elkaars gezelschap niet meer of minder. De relatie is in elk geval affectief van aard. De wet stelt geenszins voor dat zij het bewijs moeten leveren van seksuele betrekkingen, de manier waarop ze elkaar noemen of welke het maximum leeftijdsverschil is tussen beide.

Dat derhalve de materiële motiveringsplicht geschonden werd daar verzoekster uit de bestreden beslissing niet kan opmaken op welke regel of norm gedaagde zich baseert om te komen tot deze beslissing.

Dat bijkomend gedaagde art. 40bis schendt door bijkomende voorwaarden op te leggen zoals een het verbod om aan de partner papa te zeggen, een maximum leeftijdsverschil etc.

Dat gedaagde het aan verzoekster en diens partner blijkbaar niet gunt dat ze samen gelukkig zijn."

2.2. In haar nota repliceert de verwerende partij dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat er niet zou zijn voldaan aan de formele motiveringsplicht. De bestreden beslissing bevat immers de motieven die bovendien worden geciteerd in het verzoekschrift. Verder stelt de verwerende partij dat verzoekster de wettekst die op verzoekster van toepassing is in een context plaatst die vreemd is aan de relatie die tussen partners bestaat en dat zij de motieven die de verwerende partij aanvoert, interpreteert als bijkomende voorwaarden, wat duidelijk niet kan worden afgeleid uit de bestreden beslissing. Doordat in de wettekst de term "partner" wordt vermeld en de voorwaarde van afwezigheid van een duurzame relatie met een andere persoon, kan niet worden getwijfeld aan de doelstelling van de bescherming van een exclusieve affectieve relatie tussen personen, van aard om in het gedrang te komen door een gelijkaardige relatie met een derde persoon. De verwerende partij wijst erop dat verzoekster de aard van haar relatie niet met overtuiging tegenspreekt, dat zij die van affectieve aard noemt maar dat zij daarbij niet aantoot als zou in de bestreden beslissing niet met reden kunnen worden gesteld dat niet voldaan is aan de wettelijke voorwaarden. Bovendien ontkent zij niet dat er werd aangekondigd dat zij zou worden geadopteerd door de Belgische relatie en blijkt uit de verklaring van de referentiepersoon zelf dat verzoekster hem dienstig is voor het onderhoud van de woning, de was en de boodschappen. De verklaring van wettelijke samenwoning doet geen afbreuk aan die vaststelling en houdt in tegendeel de bevestiging in van het motief dat op 10 september 2010 de ingeroepen relatie geen jaar duurde. Dat motief volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3 van het koninklijk besluit van 7 mei 2008 tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna het koninklijk besluit van 7 mei 2008).

Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster niet op afdoende wijze heeft aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste één jaar met haar partner zoals vereist door de vreemdelingenwet, dat verzoekster onvoldoende bewijs aanbrengt dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste één jaar kennen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben. De bestreden beslissing vermeldt

tevens dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster en de heer J. elkaar reeds minstens één jaar kennen maar dat van een duurzame en stabiele relatie geen sprake is, dat verzoekster en de heer J. er een vader-dochter relatie op nahouden, dat in het verzoekschrift ingediend in toepassing van artikel 9bis uitdrukkelijk wordt gesteld dat verzoekster zich wil laten adopteren door de heer J. en dat ze hem papa noemt, dat het grote leeftijdsverschil tussen verzoekster en de heer J en de hoge leeftijd van de heer J. deze vermoedens nog versterken, dat deze vorm van wettelijk samenwonen, hoewel misschien aanvaardbaar voor de burgerlijke stand, het doel van een aanvraag gezinshereniging op basis van een duurzame relatie compleet voorbijschiet.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoekster heeft een aanvraag ingediend op grond van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Dit artikel luidt als volgt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten, voorzover het gaat om een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie die al minstens een jaar duurt, zij beiden ouder dan 21 jaar en ongehuwd zijn en geen duurzame relatie hebben met een andere persoon.

(...)

De koning bepaalt bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de criteria inzake de stabiele relatie tussen de partners, bedoeld in 2°.

(...)”

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet bepaalt dat de bepalingen van dit hoofdstuk, die van toepassing zijn op de familieleden van de burger van de Unie, die hem begeleiden of zich bij hem voegen, van toepassing zijn op de familieleden van een Belg, die hem begeleiden of zich bij hem voegen.

Artikel 3 van het koninklijk besluit van 7 mei 2008 tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, luidt als volgt:

“Het stabiel karakter van de relatie wordt aangetoond in de volgende gevallen:

1° indien de partners bewijzen dat zij gedurende minstens 1 jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land hebben samengewoond;

2° indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste een jaar kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhouden, dat zij elkaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

3° indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben.”

Het komt aan de vreemdeling die zich op een verblijfsrecht in functie van een Belgische partner wenst te beroepen toe om, met alle middelen van recht, het duurzaam en stabiel karakter van de relatie, zoals gedefinieerd in artikel 3 van het koninklijk besluit van 7 mei 2008 aan te tonen. De vrijheid inzake de bewijsregeling sluit evenwel niet uit dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de bewijswaarde van de voorgelegde overtuigingsstukken beoordeelt.

Zoals verzoekster correct aangeeft, wordt niet betwist dat zij en de heer J. elkaar al minstens een jaar kennen.

Als bewijs van de duurzame en stabiele relatie legde verzoekster verklaringen op eer door derden voor, een afrekening betalingsverkeer van 22 mei 2007 van de heer J. aan J.C. met de mededeling G. en foto's waarvan op één foto de datum van 8 maart 2005 valt af te lezen.

De Raad wijst er in de eerste plaats op dat uit de motivering van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid rekening heeft gehouden met de stukken die verzoekster heeft aangebracht en deze heeft betrokken in zijn beoordeling, doch dat hij van mening was dat deze verklaringen, afrekening betalingsverkeer en foto's geen afdoende bewijs vormen om te kunnen besluiten tot het bestaan van een duurzame en stabiele relatie.

Verzoekster stelt in haar verzoekschrift dat het enig criterium vermeld in artikel 40*bis*, § 2, 2° van de vreemdelingenwet stelt dat het moet gaan om een stabiele relatie en een leeftijdsvereiste waaraan verzoekster en de heer J. uiteraard voldoen en dat de verwerende partij artikel 40*bis* van de vreemdelingenwet schendt door bijkomende voorwaarden aan de wet toe te voegen.

Er dient nogmaals op gewezen te worden dat het aan de vreemdeling toekomt om met alle middelen van recht het duurzaam en stabiel karakter van de relatie aan te tonen. De verwerende partij is vervolgens bevoegd om de bewijswaarde van de door verzoekster voorgelegde overtuigingsstukken te beoordelen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 10 september 2010 een aanvraag indiende van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als partner met duurzame relatie. Uit de stukken van het dossier blijkt tevens dat verzoekster melding deed van de wens van de heer J. om haar te adopteren. Uit de verklaring van de heer J., die verzoekster heeft ingediend blijkt dat hij bijna geen familieleden meer heeft en dat verzoekster de woning onderhoudt en de was en de boodschappen doet.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift erop wijst dat voor zover het om een vader- dochter relatie zou gaan en ook dit een stabiele relatie kan zijn, wijst de Raad erop dat dit soort relaties vallen onder het toepassingsgebied van artikel 40*bis*, § 2, 3° van de vreemdelingenwet en dat daarvoor een andere aanvraag, als descendent, moet worden ingediend. De omstandigheid dat verzoekster (nog) niet geadopteerd is, brengt niet mee dat ze dan in ondergeschikte orde een beroep kan doen op de bepaling inzake partners.

Verzoekster scheidt zelf geen duidelijkheid omtrent het soort relatie dat zij met de heer J. heeft. Het komt niet toe aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om zijn oordeel over de aanvraag en de relatie in de plaats te stellen van het bestuur. De Raad herhaalt dat uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekster zelf geen duidelijkheid scheidt over het soort van relatie dat zij heeft met de heer J. Er dient daarom te worden vastgesteld dat het niet kennelijk onredelijk is dat de gemachtigde van de staatssecretaris heeft geoordeeld dat verzoekster niet heeft aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben met haar partner en dat deze vorm van samenwonen het doel van de gezinshereniging voorbij schiet.

Waar verzoekster met haar uiteenzetting in haar verzoekschrift tracht een nieuwe beoordeling van haar verblijfsrecht te verkrijgen, wijst de Raad er nogmaals op dat wanneer hij als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, hij niet optreedt als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het raam van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is.

Tenslotte moet worden vastgesteld dat uit de voorgelegde stukken hoe dan ook niet kan afgeleid worden dat verzoekster en haar Belgische partner gedurende minstens één jaar voorafgaand aan de verblijfsaanvraag onafgebroken hebben samengewoond of dat er sprake is van een gemeenschappelijk kind, zodat moet besloten worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris in alle redelijkheid heeft vastgesteld dat geen afdoende bewijs van een duurzame en stabiele relatie geleverd werd.

Verzoekster toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze of op basis van een foutieve feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. De bestreden beslissing steunt op afdoende, pertinente, deugdelijke en ter zake dienende motieven. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Waar verzoekster aanvoert dat de verwerende partij bijkomende voorwaarden toevoegt aan artikel 40*bis* van de vreemdelingenwet door een maximumleeftijd op te leggen en te verbieden om de partner 'papa' te noemen, kan ze niet worden gevolgd. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de verwerende partij deze elementen ten overvloede opsomt om aan te tonen dat het *in casu* niet gaat om een duurzame en stabiele relatie tussen partners maar om een andere vorm van wettelijk samenwonen. Deze uitleg kan niet worden beschouwd als het toevoegen van voorwaarden aan de wet en houdt geen schending in van artikel 40*bis* van de vreemdelingenwet.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien mei tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET